

Olor de te amb menta i fum d'encens

El púlpit des d'on l'imam dirigeix la pregària Foto: MANEL LLADÓ.

Jornada de portes obertes a la nova mesquita de Torroella de Montgrí, després d'una espera de quasi dos anys, entrebancada per correccions en el projecte original, retards en els permisos, canvis en el govern municipal i reticències dels veïns. L'Associació Cultural de Musulmans tenia molt d'interès que ahir tot anés com una seda i que els visitants se sentissin acollits. Per ells significa tota una proesa, poder resar en un edifici que almenys té forma de temple i no de garatge o poliesportiu, encara que al final han hagut de renunciar a uns quants dels arcs de ferradura que adornaven els primers esbossos de la façana i a una certa abundància de motius daurats que feien de mal harmonitzar amb l'urbanisme del voltant. Però ahir estaven contents, i volien demostrar-ho servint a tothom qui entrava sucs, te, coques, galetes, dàtils, dolços i altres llaminadures d'aspecte cruixent, colorista i esponjós que feia que

molts dels nouvinguts quasi ni es moguessin de la taula preparada per a l'ocasió.

No era encara hora de pregària i a la mesquita s'hi veia poca gent. És una sala espaiosa, neta, ventilada, sense amb prou feines destorbs visuals, com no siguin els pilars, els llums de llàgrimes penjants i el vermell vellutat de les catifes que cobreixen el terra i contrasten poderosament amb el blanc immaculat de sostres i parets. Els pocs que hi entrem a aquesta hora, embriagats per la intensa olor d'encens cremat, complim reverencialment el ritual de descalçar-nos al vestíbul, i amb aquest gest aprenem la primera lliçó del dia: no hi ha res que inviti tant a la humilitat com haver de desprendre't en públic de les sabates. Hi ha un grup de professors d'institut que atenen sol·lícitament les explicacions d'un dels seus alumnes, en una inversió de papers que sembla complaure les dues parts. M'afegeixo al grup que segueix Rafik Bendali, secretari i portaveu de la comunitat musulmana, un home ara a la trentena que va arribar a Torroella l'any 1995, ho recorda amb precisió, quan tenia tot just tretze anys, i que parla un català perfecte, com el vailet que acompanya els seus mestres una mica més avall. Bendali ens ensenya primer de tot el púlpit des d'on l'imam dirigeix la pregària, encastat en una mena de capelleta en forma de ferradura, i ens recorda, davant un modern calendari digital, que els musulmans han de fer sis resos al dia, des de la sortida del sol fins que es pon. "Dormo amb prou feines unes tres hores", comenta amb tota naturalitat en Rafik, que em brinda la segona lliçó del dia quan veu acostar-se l'imam en persona i comet la imprudència de presentar-me'l. No se m'acut cap altra forma de cortesia que allargar-li la mà, com faria en qualsevol circumstància similar, però això, aquí, es veu que no es fa. L'imam em mira perplex, però cedeix i correspon a l'encaixada, en un contacte molt breu que visiblement l'incomoda i quasi diria que l'ofèn. Només ara m'adono que a la mesquita no hi he vist cap dona musulmana, encara que m'asseguren que elles també poden venir-hi a resar, en una sala a part. "I on és, aquesta sala?", pregunto. Silenci.

Surto a prendre l'aire. A fora s'escampa l'olor de menta de la infusió que preparen els homes al porxo.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 23-06-2013 Pàgina 16

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/657254-olor-de-te-amb-menta-i-fum-dencens.html?piwik_c

ampaigh=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss